

DAVID & LARISSA

Under en himmel av glas

Text

Martin Widmark

Bild

Katarina Strömgård

**BONNIER
CARLSEN**

Kapitel 7

Vi dök

Vi tog hissen ner till första våningen igen. Strax bredvid mässen där vi hade ätit vår frukost fanns en dörr som ledde ut till en ramp.

Vädret var ganska stilla, men jag fick ändå sätta axeln till dörren för att få upp den. Vi kom ut på ett aluminiumgaller och under oss hävde sig Atlanten i böljande grönsvarta vågor. Det luktade hav och salt. Jag tittade en lång stund på vattenytan, och havet tycktes nästan som

Böljande grönsvarta vågor

ett levande väsen – som ryggen på en sovande jätte som höjdes och sänktes i djupa andetag.

Helikopterpiloten hade ju berättat om vattnets temperatur och jag höll mig hårt i räcket som omgärdade rampen.

Lite längre bort såg vi en trappa. Om man följde den neråt kom man till den långa pontonen där ubåten låg förtöjd.

Larissa tog ett par steg framåt och kikade hastigt nerför trappan. Sedan gav hon sig i väg.

– Vart ska du? Stanna! ropade jag efter henne.

Jag tittade mig omkring, men kunde inte upptäcka någon annan i närheten.

Antagligen var lastningen av ubåten klar och besättningen inne på stationen. Jag såg att Larissa var framme vid det väldiga svarta skrovet. En landgång låg lutad mot ubåtens kommandobrygga.

Larissa sprang ut på landgången och vinkade upp till mig.

– Du är inte klok, väste jag.

Men sedan gav jag mig också i väg. Först nerför trappan och sedan ut på den gungande landgången. Larissa hade redan försvunnit ner i ubåten.

En steg ledde ner i ubåtens inre. Jag kunde fortfarande inte se någon i närheten, så jag satte ena foten på stegen och började klättra neråt. Det luktade starkt av diesel.

– Kolla David! hörde jag Larissa säga nedanför mig.

Jag lämnade stegen med ett hopp och landade på ett galler igen. Det var nästan helt mörkt runt omkring oss.

– Du är inte klok, väste jag till Larissa. Vad tror du de tycker om att vi smiter ombord på deras ubåt?

– Unga forskare förväntas väl vara lite nyfikna, sa Larissa. Men kolla nu då!

Hon pekade för över i ubåten och jag måste erkänna att jag nästan tappade andan.

Ubåtens runda nos var gjord av ett tjockt

plexiglas och vi hade Atlanten där utanför som ett gigantiskt akvarium. Vi såg hur ljuset bröts i den böljande ytan strax över våra huvuden, och när vi tittade neråt så förvandlades det ljusgröna vattnet till en dunkel skymning långt, långt där nere.

Jag rykte till och tog automatiskt ett steg bakåt då en fisk plötsligt simmade förbi alldeles utanför plexiglasets.

– Titta noga! skrattade Larissa. De är inte så vanliga längre.

– Vilka då menar du? frågade jag, och skämdes faktiskt lite över min överdrivna reaktion.

– Fiskarna förstås, sa Larissa. Haven är snart utfiskade. Så när du blir gammal kanske du kan skryta med att du en gång såg en torsk.

– Det är väl inget att skoja om, sa jag. Det är ju bedrövligt.

– Så går det när var och en bara tänker på sitt. Varje land slåss för just sin fiskekvot. Sedan struntar man i om fisken kommer att

försvinna om några år.

– Hur ska man göra då? undrade jag. Om ingen är beredd att avstå från sin del?

– Ibland önskar jag att det fanns någon övermyndighet som bestämde över huvudena på alla egoistiska korkskallar, sa Larissa med eftertryck.

– Det luktar diktatur ..., sa jag.

Larissa suckade djupt.

– Tänk om människan inte klarar av att ta hand om jorden. Tänk om egoismen är starkare än förnuftet. Kanske skulle vi låta dem som verkligen vet något bestämma?

– Men det innebär ju att vi måste ge upp demokratin. Då kan inte alla vara med och säga vad de tycker.

En sak som jag beundrade Larissa för, var att hon inte var rädd för att tänka en tanke ända ut. Inte ens om den var obehaglig. Och det måste man ju säga att hon gjorde nu.

Hon hade just slängt ur sig en idé om att

mänskligheten kanske skulle bli tvungen att överge demokratin, för att över huvud taget överleva på jorden. Jag sa till henne att hon lät som den där Vogoros, men hon brydde sig inte ens om att svara på min jämförelse. Det var inte för att hon var högfärdig, det visste jag, utan för att hon var upprörd.

Hon tog en ficklampa som stod i ett ställ och vi gick bakåt i ubåten. Överallt löpte rör i taket och längs väggarna. Här och där satt runda mätare på rören. Jag antog att de skulle visa tryck och temperatur. Vi smög försiktigt akterut i ljuset av ficklampan. Där bak öppnade vi några dörrar och förstod att där inne hade manskapet och forskarna sina kojor.

– Ganska trångt om utrymme, sa jag.

Då tändes plötsligt ljuset!

Larissa och jag tittade på varandra med uppspärrade ögon. Hur skulle vi förklara att vi hade smitit ombord på ubåten? En metallucka stängdes för över och vi tog oss smygande någ-

ra steg i riktning mot ljudet. Vi kunde se att någon hade satt sig på förarplatsen. Det såg ut som en man. Då motorerna startade hoppade vi båda till.

– Ska vi avslöja att vi är ombord, då måste vi göra det nu, viskade Larissa.

Jag tvekade en stund. En stund för länge skulle det visa sig.

Ubåten la ut från bryggan. Personen där framme förde en spak framåt och genom plexiglasets såg vi hur vi avlägsnade oss från havsytan där uppe. Ubåten dök!

Med ett svagt väsande ljud fördes vi ner mot havets djup.

Jag tittade igen på Larissa. Hon la fingret över läpparna.

– Kanske kan vi åka med utan att han där framme upptäcker oss, viskade hon. Och när vi är tillbaka vid stationen smiter vi i land utan att någon märker det.

Mannen i förarstolen rättade till sitt head-

set och knäppte på en strömbrytare. Sedan sa han något på ett främmande språk. Jag kände genast igen både hans röst och vilket språk han talade på.

– Det är ju Jurij, viskade jag till Larissa. Vad säger han? Vem pratar han med?

– Sch, svarade Larissa.

Jurij Androkov växlade några ord till på ryska innan han knäppte av radion. Det enda jag hade kunnat uppfatta var namnet Vogoros.

– Vad sa han? viskade jag.

– Han lovade att han hade med sig manuskriptet och att han skulle fixa värmeslingorna, sa Larissa.

– Manuskriptet? sa jag.

– Det lät nästan som att han skulle hålla något slags tal som handlade om en trädgårdsmästare, sa Larissa.

– Nere i havet? sa jag. För valarna då, eller? Vem pratade han med?

– Dimitri Vogoros, svarade Larissa.

En lång stund satt vi alldeles tysta med ryggarna tryckta mot ubåtens kalla stålvägg. Vi hörde hur det knäppte i skrovet och kunde se hur ljuset utanför ubåten avtog allt mer.

Jurij slog på strålkastarna och vi fortsatte vår färd neråt.

– Egentligen är det ju inte så konstigt, viskade jag till Larissa. Man skickar kanske ner ubåten för att inspektera botten efter nattens vulkanutbrott. Men vad var det för värmslingor som han skulle fixa?

Larissa skakade långsamt på huvudet.

– Det finns någonting här nere som vi inte känner till, sa hon tyst.

Jag suckade djupt och kände i magen att hon hade rätt.

Varför lät Vogoros forskarna sitta med meningslösa matematiska beräkningar samma dag som ett mycket ovanligt vulkanutbrott inträffade? Och varför var en av stationens mest inflytelserika personer på väg ner mot

havets botten med ett manuskript?

– Titta, viskade Larissa och pekade på vattnet utanför som nu lystes upp av ubåtens starka strålkastare.

Jag såg något som liknade en dimma som svävade fram och åter. När jag ansträngde blicken upptäckte jag miljontals fina små trådar som sträckte sig upp mot ytan.

– Alger? frågade jag.

Larissa skakade på huvudet.

– Jag vet inte, sa hon. De är ju helt färglösa.

Vi hann inte fundera mer på saken för nu började ubåten plötsligt sjunka långsammare.

Jurij styrde nu med små, små rörelser. Till slut låg vi alldeles stilla och då hoppade jag till igen. Plötsligt hördes ett ljud som absolut inte borde höras på fyra hundra meters djup. Ubåtens metallskrov stötte emot något annat föremål av metall. Jurij verkade ha lagt till mot något här nere på botten!

– Vad var det där? viskade Larissa och tryckte sig närmare min sida.

Jurij slog av motorerna, och Larissa och jag förstod att vi måste hålla oss alldeles tysta och stilla om vi ville undgå att bli upptäckta.